

# کتاب دانیال — شماره هشتاد و دو

برملا ساختن معمای نبوی: درک تاریخ دانیال 11 و اهمیت «قربانی دائمی» در ادونتیسیم

Jeff Pippenger

2024-02-15

پس از آن که تاریخ را از سال ۱۸۶۳ تا زمان آخر در ۱۹۸۹، در چارچوب چهار رجاست باب هشتم حزقیال، که نمایانگر چهار نسل ادونتیسیم است، بررسی کنیم، توجه خود را به افزایش دانشی معطوف خواهیم ساخت که در ۱۹۸۹ گشوده شد. آن افزایش دانش مربوط به شش آیه پایانی باب یازدهم دانیال بود. در سال ۱۹۸۹، گروه کوچک مطالعه سبت ما خطوط اصلاح نبوت کتاب مقدس را کشف کرد، که Future for America غالباً به آن‌ها اشاره می‌کند، و که توالی رویدادها را در هر خط اصلاح برقرار می‌سازند، و این به نوبه خود به دانشجوی نبوت امکان می‌دهد که کاربرد روش‌شناسی باران آخر «خط بر خط» را به کار گیرد.

در عرض چند سال (1992)، مقاله‌ای نوشتم که شش آیه آخر دانیال یازده را در بر می‌گرفت. این مقاله را برای رضایت شخصی خود نوشتم، زیرا نه توانایی آن را داشتم و نه قصدی برای انتشار عمومی این مطالعه. تا سال 1994، این مقاله راه خود را به یکی از خدمات مستقل ادونتیست‌ها گشوده بود، و تا سال 1995، مجموعه‌ای از یازده مقاله که شش آیه آخر دانیال یازده را پوشش می‌داد، در مجله‌ای ماهانه که آن خدمت منتشر می‌کرد به چاپ رسید. در نوشته‌های روح نبوت تنها چند ارجاع مشخص به دانیال یازده وجود دارد، و مهم‌ترین همه آنها به استدلالی محوری برای اعتبار تطبیقی که من درباره آن آیات ارائه کرده بودم، بدل شد.

«ما وقتی برای از دست دادن نداریم. روزگارهای پرآشوب در پیش روی ماست. جهان با روح جنگ به تلاطم درآمده است. به زودی صحنه‌های آشوبی که در نبوت‌ها از آن سخن رفته است، به وقوع خواهد پیوست. نبوت باب یازدهم دانیال تقریباً به تحقق کامل خود رسیده است. بخش بزرگی از تاریخی که در تحقق این نبوت رخ داده است، بار دیگر تکرار خواهد شد. در آیه سی‌ام از قدرتی سخن گفته شده است که "اندوه‌گین خواهد شد، [quoted] 11:30-36 quoted»

«مناظری همانند آنچه در این کلمات توصیف شده است، به وقوع خواهد پیوست.» Manuscript Releases شماره 13، 394.

خواهر وایت به روشنی بیان می‌کند که سال ۱۷۹۸ «زمان آخر» است.

«اما در زمان آخر، نبی می‌گوید: "بسیاری به این سو و آن سو خواهند شتافت، و معرفت افزون خواهد شد." دانیال ۱۲:۴.... از سال ۱۷۹۸، کتاب دانیال گشوده شده است، معرفت نبوت‌ها افزایش یافته است، و بسیاری پیام جدی داوری نزدیک را اعلام کرده‌اند.» نبرد عظیم، ۳۵۶.

آیه چهل دانیال یازدهم با این عبارت آغاز می‌شود: «و در زمان آخر.»

و در زمان آخر، پادشاه جنوب بر او حمله خواهد کرد؛ و پادشاه شمال همچون گردبادی، با ارابه‌ها و سواران و کشتی‌های بسیار، بر او یورش خواهد آورد؛ و به سرزمین‌ها داخل خواهد شد و همچون سیلاب طغیان کرده، از آنها خواهد گذشت. دانیال ۱۱:۴۰

روشن است، حتی بدون تأیید مستقیم روح نبوت، که آیه چهل آغاز زنجیره‌ای از رویدادها را مشخص می‌کند که در سال ۱۷۹۸ آغاز شد. این رویدادها به پایان مهلت آزمایش بشر منتهی می‌شوند، زیرا آیه

نخستِ باب دوازدهم دانیال می‌گوید: «و در آن زمان میکائیل خواهد برخاست»، و خواهر وایت به‌روشنی بیان می‌کند که هنگامی که میکائیل برمی‌خیزد، مهلتِ آزمایشِ بشر پایان می‌پذیرد.

«و در آن زمان، میکائیل، آن رئیسِ عظیم که برای پسرانِ قوم تو ایستاده است، برخاسته خواهد شد؛ و زمانِ تنگی‌ای خواهد بود چنان‌که از هنگامی که قومی پدید آمد تا آن زمان هرگز نبوده است؛ و در آن زمان، قوم تو، هر کسی که مکتوب در کتاب یافت شود، رهایی خواهد یافت.»  
دانیال ۱۲:۱

«چون پیام فرشتهٔ سوم به پایان می‌رسد، رحمت دیگر برای ساکنان گناهکار زمین شفاعت نمی‌کند. قوم خدا کار خود را به انجام رسانیده‌اند. آنان «باران آخر» و «تازگی از حضور خداوند» را دریافت کرده‌اند، و برای ساعتِ آزمایشِ پیش روی خویش آماده‌اند. فرشتگان در آسمان شتابان از این سو به آن سو در حرکت‌اند. فرشته‌ای که از زمین باز می‌گردد اعلام می‌دارد که کار او به انجام رسیده است؛ آزمونِ نهایی بر جهان وارد شده، و همه کسانی که وفاداری خود را به فرایض الهی ثابت کرده‌اند، «مهر خدای زنده» را دریافت کرده‌اند. آنگاه عیسی شفاعتِ خود را در قدسِ اعلیٰ پایان می‌دهد. او دستان خود را برمی‌افرازد و با صدایی بلند می‌گوید: «انجام شد؛ و تمامی سپاه فرشتگان تاج‌های خود را برمی‌نهند، در حالی که او این اعلان solemn را بیان می‌دارد: «آن که ظالم است، باز هم ظلم کند؛ و آن که ناپاک است، باز هم ناپاک بماند؛ و آن که عادل است، باز هم عدالت یورزد؛ و آن که مقدس است، باز هم تقدس داشته باشد.» مکاشفه 22:11. هر پرونده‌ای برای حیات یا ممات فیصله یافته است.» جدال عظیم، 613.

آیهٔ چهل دانیال یازده در سال ۱۷۹۸ آغاز می‌شود، و در آیهٔ چهل‌وپنج، هنگامی که پادشاه شمال (پاپیت) به پایان خود می‌رسد و هیچ‌کس او را یاری نمی‌کند، مهلتِ آزمون انسان بسته می‌شود؛ زیرا آیه بعد می‌گوید: «و در آن زمان»، و بدین‌سان «زمانی» را که در آیه پیشین، یعنی آیهٔ چهل‌وپنج دانیال یازده، نمود یافته است مشخص می‌سازد. پادشاه شمال (پاپیت) در پایان مهلتِ آزمون انسان به پایان خود می‌رسد.

لہذا، دانی ایل گیارہ کی آخری چھ آیات کی تاریخ ایسے واقعات کے ایک سلسلے کی نشان دہی کرتی ہے جو 1798 میں شروع ہوتا ہے اور انسانی مهلتِ آزمائش کے اختتام پر ختم ہوتا ہے۔ جب سسٹر وائٹ زندہ تھیں، تو 1798 ظاہر ہے کہ ان کی گزشتہ تاریخ کا حصہ تھا۔ جب انہوں نے یہ بیان کیا کہ ”دانی ایل کے گیارہویں باب کی پیش گوئی تقریباً اپنی مکمل تکمیل کو پہنچ چکی ہے،“ تو وہ لازماً صرف اُس تاریخ کی طرف اشارہ کر سکتی ہیں جو 1798 کے بعد اور میکائیل کے کھڑے ہونے سے پہلے واقع ہوتی ہے۔ پھر وہ خاص طور پر یہ فرماتی ہیں کہ ”اس پیش گوئی کی تکمیل میں جو تاریخ وقوع پذیر ہو چکی ہے اُس کا بڑا حصہ دہرایا جائے گا،“ یوں وہ نبوت کے طالب علم کو ہدایت دیتی ہیں کہ دانی ایل گیارہ کی آخری تاریخ—جو ”تقریباً اپنی مکمل تکمیل کو پہنچ چکی ہے“—کی مثال دانی ایل کے گیارہویں باب میں بیان کی گئی تاریخ کے دوسرے حصوں میں پہلے ہی قائم کی جا چکی ہے۔

ہنگامی کہ او بر آن مهم‌ترین کلید نبوی تأکید می‌کند، سپس آیات سی تا سی‌وشش را نقل می‌نماید و اظهار می‌دارد: «صحنه‌هایی مشابه آنچه در این کلمات توصیف شده است، به وقوع خواهد پیوست.» الهام، برای آن دسته از دانشجویان نبوت که مایل بودند تحققِ نهایی دانیال یازده را درک کنند، کلیدی فراهم ساخت. این کلید آن بود که تاریخ شش آیه پایانی دانیال یازده، موازی با تاریخی بود که در آیات سی تا سی‌وشش نمایش یافته است. از این مکاشفه، نور فراوانی حاصل می‌شود، اما آنچه در اینجا باید مورد توجه قرار گیرد این است که در آیهٔ سی‌ویک دانیال یازده، «قربانی دائمی» برداشته می‌شود.

برای درک درست تاریخی که توالی رویدادهایی را که به پایان یافتن مهلت آزمایش بشر می‌انجامد به تصویر می‌کشد، یک دانشجوی نبوت باید درک صحیحی از «قربانی دائمی» داشته باشد. اگر آیه سی و یک در حال شناسایی برداشته شدن خدمت مسیح در قدس باشد، یا اگر در حال شناسایی برچیده شدن بت‌پرستی باشد، پس اگر می‌خواهید تاریخ موازی‌ای را که خواهر وایت بدان اشاره کرد، آنگاه که نوشت: «صحنه‌هایی مشابه آنچه در این کلمات توصیف شده است، به وقوع خواهد پیوست»، به‌درستی درک کنید، این امر مطلقاً ضروری است.

البته ادونتیسزم لائودیکیه‌ای تحقق آیه چهارم دانیال یازده را به‌عنوان شناسایی فروپاشی اتحاد جماهیر شوروی در سال ۱۹۸۹ به رسمیت نشناخت، اما این آیه دقیقاً به همان رویدادها اشاره می‌کند. برای کسانی که مایل بودند افزایش معرفت نبوی را که با تحقق آیه چهارم در سال ۱۹۸۹ پدید آمد، به‌درستی درک کنند، فهم درست «قربانی دائمی» آنگاه به حقیقت حاضر بدل شد. در اوایل سده بیستم، این فهم درست اهمیت داشت، زیرا بخشی اساسی از حقایق بنیادی بود که خداوند از ویلیام میلر برای استقرار آن‌ها استفاده کرد.

لیکن بیسویس صدی که پہلے ڈیڑھ عشرے کے دوران وہ شیطانی پروٹسٹنٹ نظریہ، جو یہ دعویٰ کرتا ہے کہ "daily" "daily" سے مراد مسیح کی مقدس میں خدمت ہے، ایک اقلیتی مؤقف تھا، اور یہ اس لائق نہ تھا کہ اس حقیقت کے بارے میں کوئی نزاع شروع ہونے دی جائے کہ "daily" "daily" بت‌پرستی کی ایک علامت ہے۔ یہی وجہ ہے کہ آپ لائودیکیائی تاریخی نظر ثانی کرنے والوں سے سنیں گے کہ "daily" "daily" کے موضوع کو "امتحانی سوال نہ بنایا جائے"، یا یہ کہ "daily" "daily" کے موضوع کو مشتعل نہ کیا جائے۔ جب یہ نظر ثانی کرنے والے اس خاص بحث میں ناواقف لوگوں کی رہنمائی کرتے ہیں تو وہ جس بات کو ہمیشہ چھوڑ دیتے ہیں، وہ وہی قید ہے جسے الہام نے اس موضوع پر ہمیشہ عائد کیا تھا۔ ذیل کا اقتباس ایڈلر ہاسکل کی طرف متوجہ ہے۔

بزرگ ہسکل در دهه نخست و دوم قرن بیستم، رهبری دفاع از فهم درست «قربانی دائمی» را در برابر حملات پرسکات و دانیلز بر عهده داشت. با دقت بسیار توجه کنید، زیرا خواهر وایت هرگز تصریح نمی‌کند که فهم هسکل از «قربانی دائمی» نادرست بوده است؛ او صرفاً به وی دستور می‌دهد که اجازه ندهد این آشوب و تحریک ادامه یابد، زیرا خداوند نمی‌خواست برای دشمنان حقیقت (پرسکات و دانیلز) مجالی دائمی فراهم شود تا همچنان تعلیم باطل خود را پیش ببرند. در این بخش، هسکل به سبب «نقشه» توبیخ می‌شود، و نقشه‌ای که به آن اشاره شده، همان نقشه ۱۸۴۳ است. هسکل نقشه ۱۸۴۳ را به‌عنوان شاهی در آن مناقشه بازتولید کرده بود. اما او تنها آن را بازتولید نکرد، بلکه در پایین نقشه، عبارت خواهر وایت را نیز درج کرده بود که در آن می‌گوید: «نقشه ۱۸۴۳ به هدایت دست خداوند ترسیم شد و نباید تغییر یابد.» هنگامی که این بخش را می‌خوانید، تعداد دفعاتی را که او می‌گوید «در این زمان» بشمارید.

«به من دستور داده شده است که به شما بگویم: در این زمان، هیچ پرسش مناقشه‌انگیزی در Review مطرح نشود که موجب متزلزل شدن اذهان گردد.... اکنون زمانی برای ورود به جدال‌های غیرضروری نداریم، بلکه باید با جدیت، نیاز جستن خداوند را برای تبدیل حقیقی دل و زندگی مورد توجه قرار دهیم. باید کوشش‌های قاطعانه‌ای به عمل آید تا تقدیس جان و ذهن حاصل شود.»

«به من در خصوص ضرورت حفظ صفی متحد هشدارهایی داده شده است. این در این زمان برای ما امری مهم است. ما، به‌عنوان افراد، نیاز داریم با نهایت احتیاط عمل کنیم.»

«به الیر پرسکات نوشتم و به او گفتم که باید به‌غایت مراقب باشد تا در Review موضوعاتی را مطرح نکند که چنین بنماید که نقص‌هایی را در تجربه گذشته ما نشان می‌دهد. به او گفتم که این مسئله‌ای که او بر این باور است در آن اشتباهی رخ داده، مسئله‌ای حیاتی نیست، و اگر اکنون به

آن برجستگی داده شود، دشمنان ما از آن بهره خواهند گرفت و از کاهی کوه خواهند ساخت.»

«به شما نیز می‌گویم که این موضوع [هویت «دائمی» در دانیال ۸] در این زمان نباید مطرح و مورد مناقشه قرار گیرد. نه، برادر من، احساس می‌کنم که در این بحران تجربه ما، آن جدولی که شما تجدید چاپ آن را انجام داده‌اید، نباید توزیع شود. شما در این امر اشتباه کرده‌اید. شیطان با عزم راسخ در کار است تا مسائلی پدید آورد که موجب سردرگمی گردد. کسانی هستند که از دیدن این که خادمان ما بر سر این مسئله با یکدیگر درگیر شوند، بسیار خرسند خواهند شد، و از آن بهره بسیار خواهند گرفت.»

"مرا هدایت شده است که در خصوص آنچه ممکن است از هر دو سوی این مسئله گفته شود، سکوت در این زمان خود فصاحت است. شیطان در کمین فرصتی است تا در میان خادمان پیشرو ما تفرقه پدید آورد. این خطا بود که نمودار را پیش از آن که همگی بتوانید گرد هم آیید و درباره این موضوع به توافق برسید، منتشر کردید. شما در پیش کشیدن موضوعی که ناگزیر موجب بحث و اظهار دیدگاه‌های گوناگون می‌شود، خردمندانه عمل نکرده‌اید؛ زیرا هر جزء آن کشیده و تأویل خواهد شد تا معنایی از آن ساخته شود که جز آسیب به آرمان، حاصل دیگری نخواهد داشت. ما به اندازه کافی گرفتار رسیدگی به اظهارات نادرست کسانی هستیم که آمادگی خود را برای ادای شهادت دروغ نشان داده‌اند." Manuscript Releases, volume 9, 106, 107.

در مقاله پیشین مشخص ساختیم که الن وایت گفته است کسانی که ندای ساعت داوری را اعلام کردند، برداشت درست از «قربانی دائمی» را داشتند، و این که دیدگاه پرسکات و دانیلز مبنی بر این که «قربانی دائمی» نمایانگر خدمت مسیح در قدس است، از شیطان سرچشمه گرفته بود. او هسکل را به سبب آن که اجازه داد این مناقشه ادامه یابد، توبیخ کرد، نه به سبب موضع او درباره حقیقت معنای «قربانی دائمی». در آن زمان، اکثریت هنوز به فهم پیشگامان از «قربانی دائمی» معتقد بودند، و مهم‌تر از آن، آن آیه در دانیال یازده که می‌بایست در «زمان آخر» در سال 1989 گشوده شود، هنوز دهه‌ها در آینده بود. در آن زمان (1989)، اهمیت دیدگاه صحیح درباره «قربانی دائمی» ضروری می‌بود. تجدیدنظرطلبان همواره قیود مورد اشاره الن وایت را که به همان دوره خاص محدود بود، از معجون‌های افسانه‌پردازانه خود حذف می‌کنند. قید زمان را در عبارت زیر بشمارید.

«من سخنانی دارم که باید به برادران باتلر، لاگرو، هسکل، اسمیت، گیلبرت، دنیلز، پرسکات، و همه کسانی بگویم که در پیش بردن دیدگاه‌های خود درباره معنای «قربانی دائمی» در دانیال ۸ فعال بوده‌اند. این موضوع نباید به مسئله‌ای آزمونی تبدیل شود، و آشوبی که از برخورد با آن به عنوان چنین مسئله‌ای پدید آمده، بسیار نامبارک بوده است. نتیجه آن سردرگمی بوده است، و ذهن برخی از برادران ما از تأمل سنجیده‌ای که می‌بایست به کاری معطوف می‌شد که خداوند هدایت کرده است در این زمان در شهرهای ما انجام شود، منحرف گردیده است. این امر برای دشمن بزرگ کار ما خوشایند بوده است.»

«نوری که به من داده شده این است که هیچ کاری نباید انجام شود که موجب افزایش التهاب پیرامون این موضوع گردد. مبدا این مسئله به مباحث ما راه یابد و به عنوان امری بسیار مهم بر آن مکث و تأکید شود. کاری عظیم در پیش روی ماست، و ما حتی یک ساعت نیز برای دور شدن از کار اساسی‌ای که باید انجام شود، وقت نداریم. بگذارید تلاش‌های عمومی خود را به ارائه خطوط مهم حقیقتی محدود سازیم که درباره آن‌ها نور روشن در اختیار داریم.»

«می‌خواهم واپسین دعای مسیح را، چنان که در یوحنا ۱۷ ثبت شده است، به توجه شما معطوف دارم. موضوعات بسیاری هست که می‌توانیم درباره آن‌ها سخن بگویم—حقایقی مقدس و آزمونگر، و در عین سادگی، زیبا. بر این‌ها می‌توانید با جدیتی عمیق تأمل کنید. اما در این زمان، نه «دائمی»، و نه هیچ موضوع دیگری که در میان برادران موجب برانگیخته شدن مناقشه شود، نباید

مطرح گردد؛ زیرا این امر کاری را که خداوند می‌خواهد اذهان برادران ما اکنون بر آن متمرکز باشد، به تأخیر خواهد انداخت و مانع آن خواهد شد. مبدا مسائلی را دامن زنیم که اختلافی آشکار در نظرها را نمایان سازد؛ بلکه از کلام، حقایق مقدس مربوط به الزامات الزام‌آور شریعت خدا را پیش آوریم.»

وزرای ما باید بکوشند تا حقیقت را به بهترین و پذیرفتنی‌ترین وجه عرضه کنند. تا آنجا که ممکن است، همه یک سخن بگویند. موعظه‌ها باید ساده باشند و به موضوعات حیاتی بپردازند که به‌آسانی قابل فهم‌اند. هنگامی که همه وزرای ما ضرورت فروتن ساختن خویش را دریابند، آنگاه خداوند می‌تواند با آنان کار کند. ما اکنون نیازمند آن هستیم که بار دیگر تبدیل شویم، تا فرشتگان خدا با ما همکاری کنند و بر ذهن‌های کسانی که برای ایشان زحمت می‌کشیم، تأثیری مقدس بر جای نهند.

«باید در پیوندهای یگانگی مسیح‌گونه با یکدیگر درآمیزیم؛ آنگاه زحمات ما بیهوده نخواهد بود. با طناب‌هایی همسان و هماهنگ بکشید، و مگذارید هیچ‌گونه نزاعی راه یابد. قدرت وحدت‌بخش حقیقت را آشکار سازید، و این بر ذهن‌های انسان‌ها تأثیری نیرومند خواهد نهاد. در یگانگی، قوت است.

«این زمان، زمان برجسته ساختن نکات کم‌اهمیت اختلاف نیست. اگر بعضی که پیوندی نیرومند و زنده با استاد ندارند، ضعف تجربه مسیحی خود را بر جهان آشکار سازند، دشمنان حقیقت که ما را از نزدیک زیر نظر دارند، از آن بیشترین بهره را خواهند برد، و کار ما مختل خواهد شد. همه فروتنی را پرورش دهند، و از او که حلیم و افتاده‌دل است درس‌ها بیاموزند.»

موضوع «یومی» کو ایسی تحریکی پیدا نہیں کرنی چاہیے جیسی برپا کی گئی ہیں۔ اس موضوع کو جس انداز سے اس سوال کے دونوں پہلوؤں کے حامل اشخاص نے برتا ہے، اس کے نتیجے میں نزاع پیدا ہوئی ہے اور انتشار رونما ہوا ہے۔

«اقدام برادر لری اسمیت در انتشار رساله‌ای که مشتمل بر محکومیت برادران خویش و اعتقاد ایشان بود، مورد تأیید خدا نبود. و به الیر پرسکات می‌گویم، خداوند باری را در خصوص این موضوع بر دوش تو ننهاده است.»

«از این که شنیدم برادر دانیلز، با آن که می‌دانست در میان برادران پیشرو ما درباره این موضوع اختلاف نظر وجود دارد، این مسئله را، چنان که در برخی جاها انجام شد، به پیش رانده است، اندوهگین شدم.»

«برخی دیگر از برادران ما به هدایت حکمت راه نیافته‌اند و درباره نتایج کوشش‌های خویش برای پشتیبانی از دیدگاه‌هایشان در خصوص تفسیر «قربانی دائمی»، از علت به معلول به‌روشنی استدلال نکرده‌اند. تا زمانی که وضعیت کنونی اختلاف نظر درباره این موضوع وجود دارد، مبدا آن را برجسته سازند. بگذارید هرگونه مجادله پایان پذیرد. در چنین زمانی، سکوت فصاحت است.»

«وظیفه خادمان خدا در این زمان آن است که کلام را در شهرها موعظه کنند. مسیح آمد تا جان‌ها را نجات دهد، و ما نیز، چونان بخشنندگان فیض او، باید به ساکنان شهرهای بزرگ معرفت حقیقت نجات‌بخش او را برسانیم.» رساله‌ها، شماره 20، 11، 12.

برادر لری اسمیت، که او به وی اشاره می‌کرد، به‌طور خاص از این وضعیت به‌شدت خشمگین بود، زیرا این کتاب پدر او، دانیال و مکاشفه، بود که پرسکات و دنیلز می‌خواستند آن را بازنویسی کنند تا آنچه او درباره «تقدیم دائمی» نوشته بود، تغییر دهند. برادر اسمیت از حقیقت، و نیز از پدر خود، دفاع می‌کرد. او این مجادله را بارها با عبارت «در این زمان» مقید می‌سازد، و در نزدیکی پایان نیز می‌گوید:

«تا زمانی که وضعیت کنونی اختلاف نظر دربارهٔ این موضوع وجود دارد، مگذارید برجسته ساخته شود.» تمامی دانشگاه‌های ادونتیسیم که امروز «تقدیم دائمی» را تعلیم می‌دهند، دیدگاه شیطانی را تعلیم می‌دهند. بدیهی است که شرایط امروز همان شرایط آن زمان نیست.

نسل دوم ادونتیسیم از زمان شورش سال ۱۸۸۸ آغاز شد، و روح‌گرایی در میان رهبری استقرار یافت. آن وضعیت، راه را برای پیشروی فریب‌های روح‌گرایانهٔ بزرگ‌تر گشود؛ فریب‌هایی که قرار بود فضایی از بیگانگی و تفرقه پدید آورند، آنگاه که مردان صاحب مسئولیت مصمم شدند هر آنچه را خود شخصاً حقیقت می‌پنداشتند ترویج کنند. مردانی چون دنیلز، پرسکات و کلاگ به نمادهای آن تاریخی بدل شدند که در آن حزقیال مشخص ساخت هفتاد مشایخ، «مشایخ خاندان اسرائیل»، «در تاریکی چه می‌کنند، هر یک در حجره‌های صورت‌های خیالی خویش؟ زیرا می‌گویند: خداوند ما را نمی‌بیند.»

در آن نسل، هر دو پیام‌آور پیام ۱۸۸۸، در منازعات، سردرگمی، و روح‌گرایی‌ای که هفتاد مشایخ حزقیال را—که بر دیوارهای معبد و بر دیوارهای ذهن خویش بت‌ها را نقش کرده بودند—فروگرفت، راه خود را گم کردند. کار تندرستی به سبب روح‌گرایی کلاگ کنار گذاشته شد، و با این حال، تجدیدنظرطلبان ادونتیسیم لائودیکیه، ناآموختگان را بر آن می‌دارند که باور کنند نوعی پیروزی از دل آشوب آن نسل پدید آمد. تاریخی موازی در زمان داوران وجود داشت، که در آن، جمع‌بندی تاریخ داوران کاملاً با این دوره انطباق دارد، زیرا آخرین آیه داوران می‌گوید:

در آن ایام، در اسرائیل پادشاهی نبود؛ هر کس آنچه را در نظر خود درست می‌آمد، انجام می‌داد.  
داوران ۲۵:۲۱.

ما در ادامهٔ این مقالات نشان خواهیم داد که چرا تاریخ داوران با تاریخ نسل دوم ادونتیسیم متناظر است؛ اما باید توجه داشت که هنگام بررسی تاریخ ادونتیسیم لائودیکیه، تاریخ به‌آسانی در دسترس را کسانی فراهم کرده‌اند که به تجدیدنظرطلبی تاریخی عمل می‌کنند. خواهر وایت یقیناً نمی‌خواست موضوع «قربانی دائمی» در آن دوره محل هیجان و مناقشه قرار گیرد، حال آنکه در واقع تنها اقلیتی کوچک از مردان بودند که او گفته بود به‌وسیله «فرشتگانی که از آسمان اخراج شدند» هدایت می‌شدند، تا تربیونی عمومی برای ترویج افکار نادرست خود به آنان داده شود. اما اینکه گفته شود خواهر وایت هرگز از این اندیشه پشتیبانی می‌کرد که باقی گذاشتن خطا رواست، دقیقاً برخلاف آن چیزی است که او بدان ایمان داشت.

«ای برادران، من به‌عنوان سفیر مسیح شما را هشدار می‌دهم که از این مسائل فرعی برحذر باشید، زیرا گرایش آنها این است که ذهن را از حقیقت منحرف سازند. خطا هرگز بی‌ضرر نیست. هرگز تقدیس نمی‌کند، بلکه همواره آشفتگی و تفرقه به بار می‌آورد. همیشه خطرناک است. دشمن بر ذهن‌هایی که به‌وسیله دعا به‌طور کامل استحکام نیافته و در حقیقت کتاب مقدس استوار نشده‌اند، قدرتی عظیم دارد.» شهادت‌ها، جلد ۵، ص. ۲۹۲.

ما این مطالعه را در مقالهٔ بعدی ادامه خواهیم داد.

«ما برای از دست دادن هیچ زمانی نداریم. اوقات پرآشوب در پیش روی ماست. جهان با روح جنگ به تلاطم درآمده است. به‌زودی صحنه‌های آشوبی که در نبوت‌ها از آن‌ها سخن گفته شده است، به وقوع خواهد پیوست. نبوت باب یازدهم دانیال نزدیک است که به‌طور کامل تحقق یابد. بخش بزرگی از تاریخی که در تحقق این نبوت رخ داده است، تکرار خواهد شد. در آیه سی‌ام از قدرتی سخن گفته شده است که «اندوه‌گین شده، بازخواهد گشت و بر ضد عهد مقدس خشم خواهد ورزید؛ و چنین خواهد کرد؛ بلکه بازخواهد گشت و با آنان که عهد مقدس را ترک می‌کنند، هم‌داستان خواهد شد. و لشکرها از جانب او برپا خواهند شد، و ایشان مقدس حصین را نجس خواهند ساخت، و قربانی دائمی را برخواهند داشت، و رجاست ویران‌کننده را برقرار خواهند نمود.»

و آنان را که بر ضد عهد شرارت می‌ورزند، به وسیله تملق فاسد خواهد ساخت؛ لیکن قومی که خدای خود را می‌شناسند، نیرومند خواهند بود و اعمال بزرگ به‌جا خواهند آورد. و اهل فهم از میان قوم، بسیاری را تعلیم خواهند داد؛ اما روزهای بسیار به شمشیر و آتش و اسیری و غارت خواهند افتاد. و چون بیفتند، با مدد اندکی یاری خواهند شد؛ اما بسیاری با تملق به ایشان خواهند پیوست. و بعضی از اهل فهم خواهند افتاد، تا ایشان آزموده، پاک، و سفید گردند، تا زمان آخر، زیرا که هنوز برای وقتی معین است. و پادشاه موافق اراده خود عمل خواهد کرد؛ و خویشان را بر هر خدایی برخواهد افراشت و بزرگ خواهد ساخت، و بر خدای خدایان سخنان شگفت خواهد گفت، و کامیاب خواهد شد تا زمانی که غضب به انجام رسد؛ زیرا آنچه معین شده است، به‌جا آورده خواهد شد. «دانیال ۱۱:۳۰-۳۶»

«صحنه‌هایی مشابه آنچه در این کلمات توصیف شده است، رخ خواهد داد. ما شواهدی می‌بینیم که شیطان به سرعت در حال به دست آوردن تسلط بر ذهن‌های انسان‌هایی است که ترس خدا را پیش روی خود ندارند. همه بخوانند و نبوت‌های این کتاب را درک کنند، زیرا اکنون در آستانه ورود به زمان مصیبتی هستیم که از آن سخن گفته شده است:»

«و در آن زمان، میکائیل، آن رئیس عظیمی که برای پسران قوم تو ایستاده است، برخواهد خاست؛ و زمان تنگی‌ای پدید خواهد آمد چنان‌که از هنگامی که امتی به وجود آمد تا آن زمان هرگز نبوده است؛ و در آن زمان، قوم تو، یعنی هر که در کتاب مکتوب یافت شود، رهایی خواهد یافت. و بسیاری از آنان که در خاک زمین خفته‌اند بیدار خواهند شد، بعضی برای حیات جاودانی، و بعضی برای ننگ و حقارت جاودانی. و حکیمان چون درخشش افلاک خواهند درخشید؛ و آنان که بسیاری را به عدالت رهنمون می‌شوند، مانند ستارگان تا ابدالآباد. اما تو، ای دانیال، این کلمات را مخفی دار و کتاب را تا زمان آخر مهر کن: بسیاری به هر سو رفت‌وآمد خواهند کرد، و معرفت افزون خواهد شد. «دانیال ۱۲:۴-۱۲. Manuscript Releases، شماره ۱۳، ص. ۳۹۴»